

Chỉ có bạch tú cầu hiếu

Rằng mình sẽ trở về.

1. Cách mà Nguyên nhìn tôi luôn làm tôi thấy bối rối. Đó cũng là thứ đầu tiên khiến tôi biết rằng có sự tồn tại của một chàng trai như vậy trên đời. Khi đó tôi đang ngắm cửa hàng hoa, một cửa hàng hoa nhỏ nhắn, sạch sẽ và được xếp đặt hài hòa. Cậu đứng ở quầy thu ngân và nhìn tôi rất lâu. Khi tôi đang chăm chú ngắm một chậu hoa nhỏ với những cánh hoa màu vàng với đốm đỏ, thì tiếng nói cất lên từ bên cạnh:

- Trông nó rất đẹp phải không? – Nguyên đã đứng cạnh tôi từ lúc nào.

- Đây là hoa gì vậy? – tôi rụt rè.

- Tên của nó là Xạ Can.

- Mình chưa từng nghe tên loài hoa nào như thế - tôi thú thật.

- Ừ, không nhiều người biết hoa này, nó thuộc họ Lay ơn. Mình nghĩ ở đây có rất nhiều loại hoa có lẽ bạn không biết, điều đó hoàn toàn bình thường.

- Hãy chỉ cho mình – tôi mỉm cười.

Nguyên dẫn tôi đi quanh cửa hàng, cậu nói về vài loại hoa. Nào là bạch yến, cồng xeng, bạch đồng nam, rồi cả lạc di hay bướm bạc... Thực tế là tôi có biết một vài cái tên trong đó, nhưng tôi chỉ im lặng và gật gù. Không nên cắt nguồn cảm hứng của những chàng trai khi họ đang muốn chứng tỏ sự hiểu biết, suy cho cùng nó cũng chẳng có gì xấu.

- Mình muốn mua chậu hoa kia – tôi chỉ vào chậu Xạ Can.

- Bạn không nên mua nó – Nguyên cười.

- Vì sao?

- Bởi vì thường thì người ta chỉ coi Xạ Can như một vị thuốc. Đây chỉ là một phần của nó, còn Xạ Can là một cây khá to, rất khó di chuyển! Thêm nữa,

bạn có lẽ sẽ rất khó chăm sóc nó, bởi Xạ Can ưa sáng một cách cực đoan. Nếu không có đủ không gian và ánh sáng tự nhiên, nó sẽ rất tủi thân.

Tôi thích cách cậu nói về một cây hoa như vậy. Chúng tôi trò chuyện một lúc nữa trước khi tạm biệt. Tôi nói tôi đã khá mỏi chân sau khi đi bộ lâu, và muốn về khách sạn nghỉ ngơi.

- Ngày mai bạn sẽ ở đây chứ? – tôi hỏi, dè dặt.

- Ừ, mình làm cả ngày ở đây.

- Mình là Như – tôi nói nhanh như vừa trút được gánh nặng.

- Mình tên Khánh Nguyên – cậu định bắt tay tôi nhưng rồi rút lại, phúi phúi nó vào ống quần, mỉm cười.

Ngay khi đó, tôi đã biết tôi sẽ không bao giờ quên cái tên ấy, bằng một trực giác chỉ có con gái mới hiểu. Rảo bước về khách sạn, trong lòng tôi mơ hồ một cảm giác dịu dàng, khác với sự xáo trộn tôi đã cảm thấy ở chuyến xe đến thành phố này. Hoàng hôn Đà Lạt rất yên bình.

2. Sáng sớm hôm sau, khi Nguyên đang loay hoay dọn dẹp cửa hàng, tôi xuất hiện với quần ngố jeans màu đen và chiếc áo len mỏng, cười. Cậu nhìn tôi bằng ánh mắt vui vẻ:

- Bạn dậy sớm vậy sao?

- Mình quen rồi – tôi gật đầu – bạn muốn uống trà chứ? - Tôi nói và giơ bình trà màu xanh vẫn giấu sau lưng lên.

Chúng tôi ngồi trước cửa hàng hoa, uống trà từ chiếc nắp được tách ra thành hai cái cốc nhỏ và bình thản ngắm những du khách qua lại.

- Mình không nghĩ ở đây lại có loại trà này.

- Nó là trà Sencha, mình mua ở một cửa hàng nhỏ ở Hà Nội. Mình mang theo nó, vì thích uống thứ này dù ở đâu.

- Cái bình này cũng thật tiện! – Nguyên lắc lắc chiếc bình bất li thân của tôi.

- Món quà của bố.
- Bố bạn tâm lý vậy.
- Ủ, bố luôn rất hiểu mình. Bố mình mất rồi – tôi nhấp một ngụm trà.
- Mình... xin lỗi – Nguyên nhìn tôi bối rối.
- Không sao, bố mình mất khi mình còn nhỏ - tôi nhovn miệng – chiếc bình này bố mang về sau thời gian ở Nga. Khi đó mình còn nhớ mình đã khóc vì cứ chờ đợi bố sẽ tặng búp bê. Rồi bố nói bố muốn tặng mình thứ gì có thể ở cạnh mình lâu hơn. Từ sau đó, mình luôn mang theo.
- Như thế là bố luôn ở bên Như?
- Có lẽ thế - sự thật, tôi hơi giật mình vì sự nhạy cảm của Nguyên – tại sao bạn lại chọn công việc này?
- Mình không chọn, mình sinh ra như thế này – Nguyên cười to - Ông bà mình trồng hoa, bố mẹ mình cũng thế, từ nhỏ mình đã sống với những cây hoa xung quanh.
- Nghe thật tuyệt, bạn thích công việc này chứ?
- Tất nhiên. Nhất là sau khi bố mẹ giao cho mình cửa hàng. Mình cảm thấy có trách nhiệm với thứ gì đó.

Hai người khách nước ngoài bước vào cửa hàng. Nguyên ra hiệu cho tôi chờ cậu một chút trước khi đứng lên, tôi nháy mắt. Khi Nguyên nói chuyện với cặp vợ chồng già, tôi ngắm nhìn đường phố, và chìm vào những suy nghĩ của riêng mình. Tôi chỉ còn một tuần nữa ở Việt Nam. Cách đây nửa năm, mẹ đã muốn tôi đi du học. Ban đầu tôi chẳng muốn chút nào. Một mình nơi đất khách quê người, không có điểm tựa và cũng chẳng có niềm tin, điều đó khiến tôi sợ hãi. Ý nghĩ tệ hại hơn là mẹ đã có người khác và muốn đẩy tôi đi càng khiến tôi muốn ở lại. Nhưng càng về thời gian về sau, tôi càng chẳng cảm thấy mình có gì ở đây để tiếc. Tôi đồng ý đi. Khi tất cả mọi thủ tục được làm xong, tôi lên máy bay đến thành phố cách mình 1800km, bắt một chuyến xe lên Đà Lạt, như là cách tự cho mình một kỳ nghỉ cuối trước chặng đường

chông gai không còn xa.

Dứt mình khỏi dòng suy nghĩ, tôi uống nốt ngụm trà, quay lại và thấy Nguyên đang bối rối trước cả chục người khách đang ngăm ngăm và hỏi liên tục về các loại hoa trong cửa hàng. Tôi bước vào trong, giúp cậu trả lời một số vị khách nước ngoài đang háo hức trước những loài hoa lạ. Không hiểu sao, tôi lại có cảm giác nhẹ nhàng đến thế. Dường như những suy tư khi nãy chợt tan biến hết. Tôi vui vẻ cười với vài cô gái Hà Lan khi nghe câu đùa rằng họ sắp gọi một chiếc chuyên cơ đến để mang hết cả cửa hàng hoa và chàng trai dễ thương kia đi.

Một lúc sau lần lượt những vị khách đáng yêu rời khỏi cửa hàng với khuôn mặt hạnh phúc và từng chậu hoa nhỏ trên tay. Một trong những cô gái Hà Lan quay lại nháy mắt và thì thầm với tôi:

- You guys should be a couple you know! (Các bạn nên là một cặp đó bạn có biết không!)

Tôi đỏ bừng mặt lí nhí lời cảm ơn. Trong lòng dâng lên cảm giác bối rối. Khi những vị khách đã đi khuất. Nguyên quay sang tôi định nói gì đó, nhưng tôi vợ vội bình trà và túi xách:

- Mình đi đây. Nguyên làm việc vui nhé.

Rồi tôi chạy thật nhanh, cố gắng không để cậu thấy sự thảm hại trên khuôn mặt của mình. Trời ơi, tôi đã cần một lý do như thế này, tôi đã cần một nơi như cửa hàng hoa này, tôi cần cả một chàng trai như thế nữa.

Dù chỉ điều gì trong số đó, cũng đã có thể giữ tôi ở lại. Thế nhưng cái ngày tôi xin visa và nộp tiền học phí đắt đỏ của ngôi trường tương lai xa lạ, đã chẳng có gì níu chân tôi như thế, đã chẳng có lý do gì khiến tôi muốn ở lại Việt Nam. Đà Lạt buông nằng nhẹ, tôi chạy với chiếc bóng của mình tới cuối con đường, dù biết phía sau Nguyên ngơ ngác nhìn tôi.

Đêm đó, có lẽ những vì sao trên trời cũng không thể hiểu nổi tại sao tôi cứ đứng ngăm chững lâu đến thế ở lan can khách sạn. Có lẽ có một ngôi sao muốn nói với tôi rằng nó sẽ vẫn thế, dù tôi có ở vùng trời nào đi nữa.

3. Tôi nói với Nguyên lúc cậu đang xếp những thùng hoa lên giá cao:

- Mình xin lỗi.

Cậu hơi giật mình một chút, rồi mỉm cười:

- Như mang thứ trà đặc biệt đó chứ?

Tôi gật đầu.

- Vậy đi cùng mình, hôm nay mình đóng cửa hàng nghỉ.

- Bạn không cần làm thế mà.

- Đâu có, thứ hai nào mình cũng nghỉ mà – khi Nguyên nói câu đó tôi không biết cậu có nói thật không nữa.

- Chúng ta đi đâu?

- Đến một nơi với mình là khá thú vị, hy vọng bạn cũng cảm thấy thế.

Nói rồi cậu sập chiếc cửa nhôm xuống, và dắt tay tôi đi. Cách Nguyên cầm lấy tay tôi tự nhiên tới mức tôi không thể phản ứng gì. Cậu đưa tôi một chiếc mũ bảo hiểm và cười:

- Bám chắc nhé, chắc sẽ sóc đấy vì cái yên xe của mình rất tệ. Mình có nghĩ sẽ đèo ai bao giờ đâu!

Tôi mở to mắt lúc ngồi sau xe Nguyên, chiếc xe lên xuống các ngọn đồi của Đà Lạt rất lâu trước khi dừng lại tại một hẻm núi. Tôi tháo mũ, bước xuống, quang cảnh thật đáng kinh ngạc. Bình minh sương mù ngập trên những ngọn núi và ruộng bậc thang. Những tán thông chót vót năm yên ả. Một ngọn suối uốn lượn dịu dàng cạnh sườn núi. Ngay cạnh nơi chúng tôi đứng là một hang bạch tú cầu rất đẹp được ai đó trồng như vô tình. Chúng tôi im lặng một lúc rất lâu. Rồi tôi quay sang Nguyên, khẽ khàng:

- Nguyên, vì sao hôm đầu tiên gặp mình, bạn lại nhìn mình lâu thế?

- Bởi ở bạn có một điều gì đó rất đặc biệt. Mình cũng không thể diễn tả điều

đó. Nhưng nó đã rất thu hút mình. Như là mình đã gặp bạn từ khi mình còn rất nhỏ vậy. Một cảm giác rất quen thuộc.

Chưa từng có một chàng trai nào nói với tôi như thế. Tôi muốn nói với Nguyên rằng tôi cũng đã nhìn thấy điều đó trong mắt cậu khi cậu nói với tôi về Xạ Can. Nhưng điều gì đó giữ môi tôi mím chặt. Nguyên nói tiếp:

- Mình có cảm giác bạn luôn một sự tư lự phảng phất. Giống như bạn đang suy nghĩ một điều gì đó rất quan trọng vậy.

Tôi nhìn Nguyên một thoáng, rồi nói:

- Mình kể cho bạn tất cả những thứ về mình mà bạn chưa biết, bạn sẽ không phiền nếu sau đó mình có thể sẽ khóc chứ?

- Và biết đâu sau khi khóc Như sẽ thấy nhẹ lòng hơn?

Chúng tôi ngồi xuống, bình trà ấm nóng trên tay. Tôi đã kể hết với Nguyên, những cảm xúc hỗn độn và sâu kín trong lòng tôi. Cậu ở đó, thi thoảng nhấp ngụm trà, và luôn nhìn vào mắt tôi. Tôi đã khóc. Và đúng là thấy nhẹ lòng hơn. Khi tôi lau khô nước mắt bằng vạt áo của Nguyên, cậu nói với tôi:

- Bạn biết điều mình thích nhất khi chăm sóc những cây hoa là gì không? Chúng biết cách nói chuyện với mình, một cách nói chuyện rất dịu. Chúng nở hoa, và điều đó làm mình thấy những cố gắng của mình là không vô ích.

Cậu im lặng một lát, rồi nói:

- Như biết không, có những việc chưa chắc đã tệ đến vậy. Chỉ là chúng ta có mở lòng được không thôi. Mình tin mẹ Như không như vậy đâu, và nếu có một người khác trong trái tim của mẹ bạn thật, thì điều đó không phải cũng đẹp lắm sao? Vì sau những khổ đau bởi mất mát, con người vẫn có thể lau khô nước mắt, gượng dậy và đi tiếp, để tiếp tục cảm nhận hạnh phúc.

- Nguyên...

- Có lẽ đó cũng là điều Như nên làm bây giờ. Đừng sợ hãi. Mọi thứ vẫn luôn như vậy mà.

- Mình không muốn rời xa nơi này. Biết đâu mình sẽ chẳng muốn về nữa.

- Như sẽ về chứ! Mình vẫn ở đây mà. Mình sẽ chăm sóc những cây hoa và chờ Như.

Câu nói bình thản quá, tôi đã chờ một câu nói như thế, có lẽ từ rất lâu rồi. Sương mù đã lặng lẽ tan từ lúc nào, chỉ còn đọng lại trên những đỉnh núi như một chiếc mũ trong suốt. Một cơn mưa nhẹ bất chợt đổ xuống, nhẹ tới mức tôi còn không cảm thấy ướt, nhưng rất dịu dàng, Nguyên đã cởi chiếc áo khoác nhẹ của cậu che cho tôi. Tôi nhìn về phía những hàng bạch tú cầu đang rung nhẹ lên trong mưa. Trong một khoảnh khắc, tôi muốn nói điều gì đó thật quan trọng với Nguyên như một lời hứa. Tôi nói rất nhỏ, chắc chỉ có bạch tú cầu nghe thấy mà thôi...